

ДАНОК ЗА "ОСЛОБОДУВАЊЕ" НА МАКЕДОНИЈА

Политичките предавства и директните убиства одеа против сите македонски револуционери кои ја поведоа борбата за национална слобода. На ваков начин, со насилство, од Македонија исчезнаа Гоце Делчев, Даме Груев, Никола Карев, Христо Узунов, Пере Тошев, Јане Сандански, Ѓорче Петров, Димо Хаџи Димов...

Пишува:
Анита ДИМОВА

Многу настани од македонското минато ја одбележаа годинава што измина. Пишуваме за антиката, за средновековието, за шеесетгодишнината од АСНОМ, но и за крвавите настани од минатиот век.

Без многу дилеми се одлучивме последниот број од оваа година, новогодишното издание, да им го посветиме на насилствата против македонските револуционери, кои силно беа изразени во првите триесетина години од минатиот век, кога смртта беше последен чин во отсуство на слободата.

ОБЕЗЛИЧУВАЊЕ

За сè беше "виновна" веќе формираната револуционерна свест, која требаше да се задуши, македонскиот народ требаше да се денационализира и обезличи и да се наруши неговиот интегритет.

Аспирациите на нашите балкански соседи и нивните разурнувачки пропаганди атакуваа на бунтот како појава, бидејќи тој овозможуваше осознавање на историската состојба, сопственото постоење во овие релации и можностите за иднина.

Најактивна и "најпродуктивна" од сите пропаганди, великобугарската, работеше спо-

ред погубната и истребувачка политика на бугарскиот царски двор за припојување на Македонија. На почетокот тоа биле предавствата кај турскиот аскер, односно "случајните" убиства, за подоцна да се претворат во физичка ликвидација, која се реализирала преку "автономистичката" ВМРО и бандите на Александров, Протоѓеров и Михаилов. Политичките предавства и директните убиства биле насочени против сите македонски револуционери кои ја поведоа борбата за национална слобода. На ваков начин, со насилство, од Македонија исчезнаа: Гоце Делчев, Даме Груев, Никола Карев, Христо Узунов, Пере Тошев, Јане Сандански, Ѓорче Петров, Димо Хаџи Димов... Нивното исчезнување од политичката сцена значеше огромна загуба за македонскиот народ. Тоа го знаеше бугарската пропаганда.

САНСТЕФАНСКИ ФИКЦИИ

Убиствата на македонските револуционери биле планирани одамна и долгорочно. Тие постојано се наоѓале во плановите на терористите, бидејќи ја попречувале големобугарската идеја. Бандитската ВМРО убивала на територијата на цела етничка Македонија. Целта ги "оправдувала" средствата, а тоа биле санстефанските фикции. Во нивно име напаѓале и терористите на Александров - Протоѓеров, а подоцна и на Михаилов.

Методите се добро познати, по извршената провокација, врховистите се повлекувале во безбедност, а недолжното население ги поднесувало репресалиите. Историјата се повторувала како и во времето пред Илинден кога, исто така, се предизвикувале масовни несреќи меѓумакедонското население.

Деветојунскиот преврат во 1923 година, поточно соборувањето на демократската влада на Стамболиски, имаше трагични последици, бидејќи на историската сцена стапил режимот на Александар Цанков, кој однел многу животи.

Овие настани биле речиси погубни за македонското револуционерно движење, бидејќи "автономистите" станале "полновласни" господари на Пи-

ринска Македонија. Тоа значело покосување на целата македонска левица, продолжување на атентатите против вистинските македонски револуционери во овој крај, како и меѓу емиграцијата во Софија.

За да го спречи обединувањето на македонското револуционерно движење, новиот претседател Цанков, кој дошол на власт по воено-фашистичкиот преврат и убиството на неговиот претходник, предизвикал серија политички убиства и меѓусебно истребување на македонската емиграција. А средствата на великобугаризмот биле применувани децении пред тоа, особено меѓу двете светски војни, како и за време на Втората светска војна во окупираниите територии.